

VIRGIL MUNTEANU

Cică, niște vânători...

Se știe că între televiziune și teatru, mai precis, între redacția de teatru a televiziunii și instituțiile teatrale, s-au înfiripat, au sporit și s-au statornicit relații fertile. Sint preluare și retransmise spectacole, sint adaptate piese de teatru, regizori de teatru lucrează uneori pentru micul ecran, regizorii televiziunii lucrează în teatre, „concurența” de la începuturile televiziunii a devenit, firesc și obiectiv, colaborare, cu rezultate bune pentru toată lumea. Se poate scrie o carte — poate că se și scrie — despre factorii stimulatori ai acestei colaborări. Se pot face studii pline de învățăminte despre cât are de câștigat teatrul și despre cât are de câștigat televiziunea, de pe urma utilizării în comun a actorilor. Și despre cât dobîndesc — profesional vorbind — actorii înșiși.

Realitatea are nuanțe — fără asta nu se poate — și despre una dintre nuanțe aș vrea să vorbesc.

Povestea începe cu o actriță tinăără și frumușică, dintr-un teatru oarecare. Fata, după câteva încercări nu prea încurajatoare, nu mai juca. Pînă într-o zi, cînd un regizor a distribuit-o într-un rol cu vorbe puține și cu rochii multe, îndrumată atent și răbdător, fata a plăcut, adică a avut succes. Un regizor de la televiziune a văzut-o, și-a dat seama dintr-o ochire că fata e telegenică — ah, telegenică! cîte trebuie să ai, cîte trebuie să n-ai, ca să fii te-

legenică! — altceva nu știa despre ea și nici n-a stat să aște. A distribuit-o într-o piesă, Piesa — bună, rolul — generos, regizorul — priceput, maestrul de lumină — maestru; se mișcă fata greoi, nu-i nimic, o așezăm într-un balansoar, vorbește peltic, se dreghe, mai tăiem din vorbe, mai punem muzică; una peste alta, emisiunea de teatru are succes, are și fata succes, primul pas a fost făcut, urmează al doilea pas, al doilea rol, fata ajunge vedetă.

Peste cîtăva vreme, un teatru, care-și împropăta trupa, caută o actriță tinăără, cineva își spune părerea, curtare, zice, o vād mereu la televizor, nu-i prea grozavă, dar e frumușică, e vedetă, s-o luăm la noi, aduce public! Și fata se pomeneste într-un teatru mai răsărit, rolurile curg, nu-i nimic că se mișcă greoi, ce dacă vorbește peltic, e vedetă, o cunoaște lumea...

Întîmplarea are tîlcul ei și, ca să-l înțeleagă mai bine și cei din teatru și regizorul televiziunii, am să mai spun o poveste.

Cică, undeva, peste mări și țări, niște vânători s-au pomenit dintr-odată în pragul iernii. Vîntul s-a pornit să sufle tăios, sălbăticiunile s-au ascuns prin birloguri. Trebuie să ne pregătăm și noi, a zis cel mai vîrstnic, să tăiem niște lemne. Au doborît un copac bătrîn, l-au ciopîrjit și l-au stivuit. Or fi destule? s-au întrebat. Du-te pînă în sat, la indieni, i-au spus celui mai tinăăr, ei

se pricep, întreabă-i cum are să fie iarna asta. Flăcăul s-a dus, l-a găsit pe cel mai bătrîn și mai înțelept dintre ei și l-a întrebat ceea ce fusese pus să aște.

Ace să fie o iarnă grea! a răspuns bătrînul indian.

Vinătorii s-au apucat cu și mai multă rîvnă să doboare copaci, să-i ciopîrjească și să-i așeze în stive. Du-te în sat, i-au spus celui mai tinăăr, întreabă-l pe bătrînul indian cît de grea are să fie iarna asta?

Ace să fie o iarnă groaznic de grea! a răspuns bătrînul indian.

Cu ultimele puteri, vinătorii au doborât alți copaci, i-au ciopîrjit și au înălțat alte stive. Du-te, i-au zis celui mai tinăăr, întreabă-l pe bătrînul indian, cum de știe el că are să fie o iarnă groaznic de grea?

Și înțeleptul i-a răspuns: omul alb taie lemne.

